

Список використаних джерел:

1. Мірошніченко А. В. Насильство в сім'ї. URL : http://pravovaosvita.ucoz.ua/publ/nasilstvo_v_sim_39_ji/1-1-0-13.
2. Коваль Л. Г., Зверева І. Д., Хлебик С. Р. Соціальна педагогіка. Соціальна робота: навч. посібник. Київ, 1997. 392 с.
3. Науменко О. Про насильство в сім'ї. *Психологічна газета*. 2010. № 9. С. 3-8.
4. Стромилло А. П., Мукомел С. А. Насильство над дітьми та його наслідки. *Вісник Черкаського університету*. 2010. № 121. С. 140-143.
5. Запобігання та протидія насильству в сім'ї: метод. рек. для соц. працівників. К. : ДЦССМ, 2004. 192 с.

Сергій ХВОСТОВЦЕВ,

ад'юнкт кафедри

адміністративного права, процесу

та адміністративної діяльності

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ В СФЕРІ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Домашнє насильство є дуже актуальним та найпоширенішим проблемним питанням, яке має серйозні наслідки для фізичного та психічного здоров'я громадян. Найчастіше насильство вчиняється по відношенню до дітей, які є найбільш уразливою частиною суспільства. Проблема домашнього насильства не вирішується, а тільки поглиблюється, тому вона потребує негайного вирішення на законодавчому рівні.

За даними статистики, щоденно в Україні фіксують приблизно 280 випадків насильства над дітьми. Але наразі є багато прихованих відсотків насильства над дітьми, причиною цього є страх перед батьками, невміння звернутись до правоохоронних органів за допомогою. Насильство над дітьми – це будь-яке фізичне, емоційне або сексуальне втручання, яке завдає шкоди фізичному чи емоційному благополуччю дитини. Це може включати фізичні побойі, психічний тиск, сексуальні зловживання, занедбання та інші форми неправомірного поводження.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», домашнє насильство – діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь [1].

Покарання за домашнє насильство може включати в себе такі заходи, як арешт, судове провадження, грошові штрафи, обмеження свободи, накладання захисного наказу, обов'язкові програми реабілітації або ув'язнення, залежно від серйозності справи і обставин.

Закони також можуть передбачати заходи підтримки для жертв, такі як накладання заборони на зближення, надання правової та психологічної допомоги, а також інші форми захисту.

За вчинення домашнього насильства винна особа карається громадськими роботами на строк від 150 до 240 годин, або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до п'яти років, або позбавленням волі на строк до двох років. На нашу думку, ще однією важливою проблемою є те, що законодавством не передбачене більш тяжке покарання за вчинення домашнього насильства [3, с. 73].

Сімейний кодекс України надає дитині право самостійно звертатися до компетентних органів держави, в соціальні служби, в органи опіки та піклування, органи освіти та охорони здоров'я у разі порушення прав у сім'ї, насильства та жорстокого поводження [2]. Існує кілька причин, чому діти можуть утримуватися від розповіді про домашнє насильство: діти можуть боятися насильника та його реакції на викриття. Насильники часто використовують інтимне знання про дітей, їх сім'ю або загрози, щоб утримати їх у страху. Деякі діти можуть відчувати вину або сором за те, що їхня сім'я не є «нормальною». Вони можуть вважати, що насильство є результатом їхньої поведінки або що вони самі у цьому винні. Діти можуть не мати чіткого розуміння того, що домашнє насильство є неприпустимим і що у них є право на захист. Вони можуть вирішити, що це їхній звичайний досвід. Деякі діти можуть не розпізнати своє становище як насильство через відсутність знань про нормальні сімейні відносини та відчуття нормалізації насильства в їх оточенні. Діти можуть боятися, що вони будуть відокремлені від своїх батьків або рідних, якщо розкажуть про насильство. Це особливо актуально, якщо неповнолітні відчувають емоційний зв'язок з насильником.

На нашу думку, кожна дитина має право звернутися до правоохоронних органів і повідомити про те, що вона потребує допомоги. Кожна дитина має право на безпечне життя і ніхто не повинен порушувати права і свободи неповнолітньої особи. Для того, щоб допомогти дітям, важливо створити безпечне середовище, де вони можуть відчувати підтримку і розуміння. Професіонали, такі як вчителі, лікарі, а також служби соціального захисту можуть відігравати ключову роль у виявленні та наданні допомоги дітям, які стискаються з домашнім насильством.

Аналізуючи вищезазначене, можемо зробити висновок, що проблема домашнього насильства над дітьми є однією з найгостріших, тому що порушує права та свободи людини, які охороняються головним законодавчим актом України – Конституцією. Питання насильства потребує глобального вирішення, тому що з кожним роком статистика збільшується. Тому до завдань органів державної влади можна віднести забезпечення недоторканності неповнолітньої особи, яка сама не в змозі забезпечити охорону своїх прав.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. *Верховна Рада України*. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>.
2. Сімейний кодекс України: Закон України від 10.01.1992 р. № 2947-III. *Верховна Рада України*. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.
3. Бойко О. І. Правовий захист дітей від насильства в сім'ї. Організаційно-правове забезпечення підрозділів превентивної діяльності Національної поліції. Дніпро, 2020. С. 72-74.

Vadym KHMIL,

student of

Dnipropetrovsk State University
of Internal Affairs

Supervisor:

Ganna DEKUSAR,

senior lecturer of the Department of
Ukrainian Studies and foreign languages of
Dnipropetrovsk State University
of Internal Affairs

INTERNATIONAL EXPERIENCE IN PREVENTING AND COMBATING DOMESTIC VIOLENCE

The problem of domestic violence remains relevant and acute at the international level, violating the rights and safety of victims and having a negative impact on society as a whole. International experience in preventing and combating domestic violence is an important resource for developing effective strategies and policies to combat this social problem. The efforts of the public, human rights organizations, and governments around the world define new approaches and standards that can serve as an example for solving similar problems in different contexts.

At the current stage of society's development, domestic violence is becoming an object of growing attention of both national governments and international organizations. According to the World Health Organization, more than 30% of women in the world have experienced physical or sexual violence by their partner. This problem has a wide range of consequences, such as injuries, mental disorders, or even death, and affects all segments of the population.

International cooperation in combating domestic violence includes the exchange of best practices, the development of international standards and guidelines, and jointly addressing the challenges of preventing and responding to this form of violence. International experience not only provides an opportunity to identify the best methods of combating it, but also stimulates the implementation of effective mechanisms in national strategies.